

3.

Търново, 6 мартъ 1897 год.

Ваше Високопрѣподобие,¹

Отъ г. Калчева ще научите подробно всичко, що се върши и не довърши, всичко, що се рѣши и не изпълни тукъ. Отъ какъ се видѣ, че за сега една обща депутация е почти невъзможна, ние избрахме г. Берона по вишегласие за втори депутатъ и споредъ наставленията, които ми дадохте, почнахме да разискваме въпроса на инструкциитѣ. Напусто се трудихъ да убѣдя нашитѣ млади прѣдставители, че голѣма отговорностъ взиматъ, като не рѣшаватъ въпроса, дали ние въ крайна нужда можемъ да кажемъ, че приемаме берлинския трактатъ, т. е. раздѣлението, стига само тия измѣнения да станатъ въ него. Нашитѣ съ г. Калчева на чело не щѣха да подпишатъ такова нѣщо, безъ което азъ поне мисля, отхождането ни въ Европа става безцѣлно. За това и азъ днесъ се принудихъ да Ви телеграфирамъ, както слѣдва: — Особенная Румелійская депутация рѣшена. Беронъ, уроженецъ Котела, избранъ вторымъ депутатомъ. Южные представители отказались дать мнѣ инструкцій. Пошлите таковыя немедленно Паница, Вѣна, формулируйте минимумъ требованій, обозначая можно ли сказать населеніе принимаетъ берлинскій трактатъ съ извѣстными измѣненіями.

Надѣя се, че Вие, щомъ сте получили депешата, извършили сте потрѣбното, защото разумѣвате, че азъ не мога нищо да направя, додѣ не приема подобни инструкции и жално ще бжде, ако се принудя да чакамъ въ Виена или Парижъ съ кръстосани ржцѣ. Ще кажете, че азъ зная желаніята на народа. Азъ мисля, че ги зная, но именно слѣдъ тукашнитѣ прѣнния на южнитѣ прѣдставители, слѣдъ претенциитѣ имъ, че ние не трѣбва да приемаме берлинския трактатъ, за мене е нужно едно точно опрѣдѣление, какво именно ще искамъ, защото иначе и депутацията ще стане смѣшна, ако тя приима работи, които народътъ не приема и азъ лично ставамъ

¹ Тия писма и депеши бѣха отправени до архимандрита Методия Кусевичъ, послѣ Старо-Загорски митрополитъ, тогава протосингелъ на пловдивската митрополия, въ която ставаха повечето отъ нашитѣ събраия по въпроситѣ, свързани съ нашата мисия.